

C-279/23 - 1

CURIA GREFFE Luxembourg
date 28. 04. 2023

WERSJA ZANONIMIZOWANA

Sygn. akt II C 1398/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach, II Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Michał Surdyk

Protokolant: Natalia Zlezarczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2023 roku w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w K.

przeciwko Z. spółce jawnej z siedzibą w C.

o zapłatę

postanawia:

Wpisano do rejestru	
Trybunału Sprawiedliwości pod numerem	1255922
Luxembourg, dnia	28. 04. 2023
Faks/E-mail:	
Wpłynęło dnia:	28/04/23
	z upoważnienia Małgorzata Siewierska administratorka

1. skierować do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytanie prejudycjalne:

Czy art. 6 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może oddalić powództwo o zasądzenie rekompensaty za koszty odzyskania należności, o której mowa w tym przepisie, z tego powodu, że opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne lub z tej przyczyny, że kwota należności, z której zapłatą opóźnił się dłużnik, była niewielka?

2. na podstawie art. 177 § 1 pkt 3¹ kodeksu postępowania cywilnego zawiesić postępowanie w sprawie do czasu udzielenia odpowiedzi na pytanie prejudycjalne.

UZASADNIENIE

I. Sąd odsyłający

1. Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach (dalej: Sąd odsyłający) jest sądem krajowym, którego orzeczenia co do istoty sprawy podlegają, zgodnie z prawem polskim, zaskarżeniu do Sądu Okręgowego w Katowicach. Sąd odsyłający jest stałym, niezależnym sądem utworzonym i orzekającym na podstawie prawa, którego właściwość jest obowiązkowa i który orzeka w procedurze spornej. Wyroki sądu odsyłającego są wydawane w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Sąd odsyłający jest zatem sądem uprawnionym do zadania pytania prejudycjalnego zgodnie z art. 267 zdaniem drugim Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

II. Treść przepisów krajowych mających zastosowanie w sprawie

3. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. U. UE. L. z 2011 r. Nr 48, str. 1 z późn. zm.) (dalej: Dyrektywa 2011/7/UE) została implementowana do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 893 z późn. zm.) (dalej: ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych).
4. Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych stanowi:
5. Art. 2.

Przepisy ustawy stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są:

- 1) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 24);
- 2) podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców;
- 3) podmioty, o których mowa w art. 4, art. 5 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1129, 1598, 2054 i 2269 oraz z 2022 r. poz. 25);
- 4) osoby wykonujące wolny zawód;

5) oddziały i przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych;

7) przedsiębiorcy z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

6. Art. 4.

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) transakcja handlowa - umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością;

1a) świadczenie pieniężne - wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej;

2) podmiot publiczny - podmioty, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 11 września 2019 r. - Prawo zamówień publicznych;

7. Art. 6.

1. Jeżeli strony transakcji handlowej nie przewidziały w umowie terminu zapłaty, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, po upływie 30 dni liczonych od dnia spełnienia przez niego świadczenia, do dnia zapłaty. W przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, upływ 30 dni liczony jest od dnia zakończenia badania.

8. Art. 7.

1. W transakcjach handlowych - z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny - wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

9. Art. 8.

1. W transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;

2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

10. Art. 10.

1. Wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty:

1) 40 euro - gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5000 złotych;

2) 70 euro - gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5000 złotych, ale niższa niż 50 000 złotych;

3) 100 euro - gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50 000 złotych.

1a. Równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

2. Oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

11. Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1360 z późn. zm.). stanowi:

12. Art. 5

Nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

III. Stan faktyczny sprawy

13. Stronami w sprawie przed Sądem odsyłającym są:

14. Powód: Skarb Państwa reprezentowany przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w K. Powód jest podmiotem, o którym mowa w art. 2 pkt 3 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Sąd odsyłający wyjaśnia, że powodem w przedmiotowej sprawie jest „Skarb Państwa”, który jest reprezentowany przez „Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w K.". Zgodnie z polskim prawem Okręgowy Urząd Miar w K. nie posiada osobowości prawnej ani zdolności sądowej. Stroną wszelkich stosunków cywilnoprawnych i postępowań cywilnych związanych z działaniem Okręgowego Urzędu Miar w K. jest Skarb Państwa, który posiada osobowość prawną.

15. Okręgowy Urząd Miar w K., w ramach prowadzonej przez siebie działalności, świadczy usługi w zakresie wzorcowania przyrządów pomiarowych.
16. Pozwany: (...) spółka jawna z siedzibą w C. Pozwany jest spółką jawną i przedsiębiorcą w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą regularnie korzysta z usług świadczonych przez powoda.
17. Powód domaga się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego równowartości w złotych polskich 80 euro wraz z przewidzianymi w prawie polskim odsetkami. Wskazał, że dochodzi równowartości dwóch rekompensat za koszty odzyskiwania należności o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, po 40 euro każda. Roszczenie wynika z tego, że pozwany dwukrotnie opóźnił się z zapłatą na jego rzecz wynagrodzenia za świadczone usługi. Pozwany miał opóźnić się z zapłatą kwoty 246 złotych polskich (około 55 euro) o 20 dni i z zapłatą kwoty 369 złotych polskich (około 80 euro) o 5 dni.
18. Pozwany domagał się oddalenia powództwa wskazując, że opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne, a kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik była niewielka. Podniósł, że w przeszłości pozwany co najmniej 39 razy opóźnił się z zapłatą wynagrodzenia za usługi świadczone przez powoda (tj. Skarb Państwa, reprezentowany czasem przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w K., a czasem przez Dyrektora Okręgowego Urzędu Miar w K.2., zależnie od tego gdzie wykonywane były na rzecz pozwanego usługi). W związku z tymi opóźnieniami powód kilkakrotnie pozywał pozwanego o zapłatę rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, zaś sądy każdorazowo oddalały powództwa z tego powodu, że opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne lub z tej przyczyny, że kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik była niewielka.
19. Pomimo co najmniej 39 opóźnień w zapłacie, powodowi nigdy nie udało się uzyskać od pozwanego rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

IV. Związek między przepisami prawa Unii Europejskiej a uregulowaniami krajowymi, które znajdują zastosowanie w postępowaniu głównym

20. Dyrektywa 2011/7/UE przewiduje, że Państwa członkowskie zobowiązane są zapewnić, aby wierzyciel był uprawniony do uzyskania od dłużnika rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w wysokości co najmniej 40 euro (dalej: „Rekompensata”) w przypadku, gdy odsetki za opóźnienie w płatnościach stają się wymagalne w transakcjach:
  - a) w których wierzycielem i dłużnikiem jest przedsiębiorca;

- b) w których wierzycielem jest przedsiębiorca, a dłużnikiem jest organ publiczny.
21. Z kolei prawo polskie przewiduje, że wierzyciel uprawniony jest do uzyskania od dłużnika rekompensaty za koszty odzyskiwania należności wynoszącej między 40 a 100 euro w przypadku, gdy odsetki za opóźnienie w płatnościach stają się wymagalne w transakcjach:
- a) w których wierzycielem i dłużnikiem jest przedsiębiorca;
  - b) w których wierzycielem jest przedsiębiorca, a dłużnikiem jest organ publiczny;
  - c) w których wierzycielem jest organ publiczny, a dłużnikiem jest przedsiębiorca.
22. Prawo polskie rozszerza zatem uprawnienie do Rekompensaty o sytuację opisaną w punkcie c). Stan faktyczny przedmiotowej sprawy odpowiada właśnie sytuacji z punktu c). Nie oznacza to jednak, że Dyrektywa 2011/7/UE nie ma zastosowania, a sprawa nie ma związku z prawem europejskim. Sąd odsyłający zauważa, że intencją polskiego ustawodawcy było, aby Rekompensata była uzyskiwana na dokładnie tych samych zasadach niezależnie od tego, czy ma miejsce sytuacja a), b) czy c). Oznacza to, że w celu oceny czy Sąd odsyłający może oddalić powództwo o zapłatę Rekompensaty z tego powodu, że opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne lub z tej przyczyny, że kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik była niewielka w sytuacji c), niezbędne jest ustalenie czy Sąd odsyłający może oddalić to powództwo w sytuacji a) lub b). To z kolei wymaga wykładni prawa unijnego, bowiem sytuacja a) i b) są wprost przewidziane w Dyrektywie 2011/7/UE.
23. Należy zauważyć, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wielokrotnie uznawał swoją właściwość do orzekania w przedmiocie wniosków o wydanie orzeczenia prejudycjalnego dotyczących przepisów prawa unijnego w sytuacjach, w których stan faktyczny postępowania głównego sytuował się poza zakresem bezpośredniego stosowania tego prawa, lecz w których przepisy tego prawa znalazły zastosowanie do sprawy za pośrednictwem prawa krajowego, które dostosowuje się, ze względu na rozwiązania sytuacji czysto krajowych, do rozwiązań przyjętych w prawie Unii. W takich przypadkach, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału, istnieje określony interes Unii Europejskiej w tym, by celem uniknięcia przyszłych rozbieżności w wykładni, przepisy lub pojęcia przejęte z prawa Unii były interpretowane w sposób jednolity, bez względu na warunki, w jakich mają być stosowane (np. wyroki: *Allianz Hungária Biztosító i in.*, C-32/11, EU:C:2013:160, pkt 20; *FNV Kunsten Informatie en Media*, C-413/13, EU:C:2014:2411, pkt 18; *Maxima Latvija*, C-345/14, EU:C:2015:784 pkt 12).

V. Powody, dla których sąd odsyłający powziął wątpliwości w kwestii wykładni prawa Unii Europejskiej

24. Utrwaloną praktyką orzecniczą polskich sądów jest oddalanie powództw o zapłatę Rekompensaty z tego powodu, że opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne lub z tej przyczyny, że kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik była niewielka. Podstawą oddalenia powództwa jest każdorazowo art. 5 kodeksu cywilnego, którego treść przytoczono powyżej. Sądy polskie uznają bowiem, że domaganie się zapłaty Rekompensaty w takich sytuacjach jest „sprzeczne z zasadami współzycia społecznego” (jest to polski termin prawny o zbliżonym znaczeniu do terminów: „niemoralne”, „godne potępienia”, „sprzeczne z dobrymi obyczajami”).
25. Początek powyższej praktyce orzecniczej dało jedno zdanie zawarte w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., III CZP 94/15 (OSNC 2017, nr 1, poz. 5.). Sąd Najwyższy stwierdził w nim, że sądy powinny badać w każdej sprawie, czy wierzyciel, domagając się zapłaty Rekompensaty, nie postępuje w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego.
26. Choć praktyka orzecnicza sądów w tym zakresie bywa rozbieżna, z analizy orzecznictwa dokonanej przez Sąd odsyłający wynika, że polskie sądy przyjmują zazwyczaj, że kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik nie jest znaczna gdy nie przekracza równowartości w złotych polskich 100-300 euro. Jednocześnie polskie sądy przyjmują, że opóźnienie w zapłacie wierzytelności należy uznać za niewielkie, jeśli nie przekracza ono 2-6 tygodni. Nie jest przy tym konieczne kumulatywne spełnienie obu przesłanek „sprzeczności z zasadami współzycia społecznego”. Nawet jeżeli kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik była znaczna, ale opóźnienie było niewielkie, polskie sądy zazwyczaj oddalają powództwa o zapłatę Rekompensaty. Podobnie, jeżeli opóźnienie było znaczne, ale kwota była niewielka polskie sądy także zazwyczaj oddalają takie powództwa.
27. Opisywaną przez Sąd odsyłający praktykę orzecniczą polskich sądów doskonale obrazuje historia sporów między podmiotami, które w przedmiotowej sprawie są powodem i pozwanym, przedstawiona powyżej. Pozwany co najmniej 39 razy opóźnił się z zapłatą wynagrodzenia na rzecz powoda, lecz mimo to polskie sądy nigdy nie zasądziły od pozwanego na rzecz powoda Rekompensaty.
28. Rozpatrując przedmiotową sprawę Sąd odsyłający powziął wątpliwości, czy uregulowanie krajowe, które pozwala oddalić powództwo o zapłatę Rekompensaty ze wskazanych wyżej przyczyn jest zgodne z Dyrektywą 2011/7/UE.

29. Wątpliwość Sądu odsyłającego wynika z następujących sześciu powodów:
30. Po pierwsze, Dyrektywa 2011/7/UE nie przewiduje jakiegokolwiek wyjątku od zasady, w myśl której wierzycielowi należy się Rekompensata w razie opóźnienia dłużnika. Wyjątki te są przewidziane wyłącznie w prawie krajowym. Jednocześnie wyjątki te nie chronią jakichś fundamentalnych wartości, których nie dałoby się pogodzić z obowiązkiem zapłaty Rekompensaty. Przeciwnie, główną przyczyną, dla której przewidziano owe wyjątki jest funkcjonujący w Polsce (i zapewne także w niektórych innych państwach członkowskich) zwyczaj dokonywania drobnych płatności po terminie, zwłaszcza w obrocie gospodarczym. W związku z tym sądy polskie doszły do wniosku, że wierzyciel, który nie uwzględnia owego zwyczaju akceptacji dla drobnych opóźnień i domaga się Rekompensaty postępuje w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego. Ochrona zwyczaju akceptacji dla drobnych opóźnień nie jest jednak, w ocenie Sądu odsyłającego, istotną wartością, która mogłaby usprawiedliwiać wprowadzenie w prawie krajowym wyjątku od jasnej, precyzyjnej i bezwarunkowej zasady przewidzianej w Dyrektywie 2011/7/UE.
31. Po drugie, przewidziane w prawie polskim wyjątki od zasady, w myśl której wierzycielowi przysługuje Rekompensata, stoją w sprzeczności z celem Dyrektywy 2011/7/UE wyrażonym w jej motywie 12. Wskazano w nim, że konieczna jest „zdecydowana zmiana w kierunku kultury szybkich płatności, w ramach której wszelkie zapisy uniemożliwiające naliczanie odsetek należy zawsze uznawać za rażąco nieuczciwy warunek umowy lub praktykę, w celu odwrócenia tej tendencji i zniechęcenia do przekraczania terminów płatności. Zmiana ta powinna również obejmować wprowadzenie szczegółowych przepisów dotyczących terminów płatności i rekompensaty dla wierzycieli za poniesione koszty oraz, między innymi, na zapisie, że wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności powinno być uważane za rażąco nieuczciwe”. Wyjątki przewidziane w prawie polskim oraz cele, które przyświecały ich wprowadzeniu, stoją w sprzeczności z celem dyrektyw jakim jest stworzenie „kultury szybkich płatności”. Wyjątki od obowiązku zapłaty Rekompensaty skutkują nie tyle stworzeniem „kultury szybkich płatności”, co utrwaleniem kultury akceptacji dla opóźnień w płatnościach. Owe wyjątki powodują zatem osłabienie praktycznej efektywności (*effet utile*) prawa unijnego i jako takie, są z nim sprzeczne.
32. Po trzecie, wyjątki od obowiązku zapłaty Rekompensaty czynią, przewidzianą w cytowanym wyżej motywie 12 Dyrektywy 2011/7/UE, zasadę w myśl której „wykluczenie prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności powinno być uważane za rażąco nieuczciwe” iluzoryczną. Przedsiębiorcy w Polsce nie muszą wprowadzać do umów klauzul wykluczających prawo do rekompensaty za koszty odzyskania należności w sytuacji gdy opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne lub gdy kwota należności z zapłatą której

opóźnił się dłużnik była niewielka, ponieważ wykluczenie prawa do tej rekompensaty zostało wprowadzone w praktyce orzeczniczej polskich sądów.

33. Po czwarte, zdaniem Sądu odsyłającego obowiązek zapłaty Rekompensaty ma największe znaczenie właśnie w sprawach, w których opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne lub kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik była niewielka. W orzecznictwie sądów polskich pojawia się czasem argument, że w sytuacji gdy dług opiewa na niewielkie kwoty np. równowartość 100-300 euro, konieczność zapłaty równowartości 40 euro przez dłużnika z powodu opóźnienia w zapłacie jest nadmierną sankcją. Zdaniem Sądu odsyłającego, to właśnie przede wszystkim z myślą o takich sprawach ustawodawca europejski przewidział obowiązek zapłaty Rekompensaty. W sprawach, w których opóźnienie dłużnika jest znaczne lub kwota wierzytelności jest duża, dłużnik zobowiązany jest do zapłaty wysokich odsetek, często liczonych w tysiącach czy nawet setkach tysięcy euro. W tych sytuacjach obowiązek zapłaty Rekompensaty wynoszącej 40 euro w ogóle nie działa na dłużnika mobilizująco. Odwrotnie jest w sytuacjach, gdy opóźnienie dłużnika w zapłacie nie było znaczne lub gdy kwota należności z zapłatą której opóźnił się dłużnik była niewielka.
34. Po piąte, celem Dyrektywy 2011/7/UE jest zwalczanie opóźnień w płatnościach na całym rynku wewnętrznym (motyw 36 Dyrektywy 2011/7/UE). Aby zrealizować ten cel, ustawodawca europejski przewidział jednolite zasady nabywania przez wierzycieli uprawnienia do uzyskania Rekompensaty. Zasady nabywania uprawnień do uzyskania Rekompensaty nie będą jednak jednolite, a zatem zgodne z zamysłem autorów dyrektywy, jeśli poszczególne Państwa członkowskie będą wprowadzały własne, niewynikające z dyrektywy wyjątki od obowiązku zapłaty Rekompensaty.
35. Po szóste, dla rozważań odnośnie tego, czy norma prawa krajowego pozwalająca oddalić powództwo o zapłatę Rekompensaty ze wskazanych w pytaniu prejudycjalnym przyczyn jest zgodna z prawem unijnym, nie ma znaczenia zasada autonomii proceduralnej. Art. 5 kodeksu cywilnego, stanowiący podstawę oddalenia takiego powództwa, jest normą prawa materialnego, a nie procesowego. Sądy oddalające powództwo o zapłatę Rekompensaty robią to nie z przyczyn formalnych, lecz dlatego, że w ich ocenie powództwo nie ma podstawy materialnoprawnej, tj. dlatego, że powodowi w ogóle nie przysługuje roszczenie, z którym występuje.

VI. Stanowiska stron w przedmiocie pytania prejudycjalnego

36. Obie strony w przedmiotowej sprawie reprezentowane są przez zawodowych pełnomocników. W celu zapoznania się ze stanowiskiem stron, przed zadaniem pytania prejudycjalnego Sąd odsyłający wyznaczył rozprawę, o której zawiadomił

pełnomocników stron, zgodnie z polskim prawem procesowym. Pełnomocnicy stron nie stawili się na rozprawie i tym samym nie zabrali stanowiska w przedmiocie pytania prejudycjalnego.

VII. Zawieszenie postępowania

37. Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 3¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1805 z późn. zm.): „Sąd może zawiesić postępowanie z urzędu jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przed Trybunałem Konstytucyjnym albo Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej”. Sąd odsyłający zadał pytanie prejudycjalne, zatem niemożliwe jest kontynuowanie sprawy do czasu uzyskania odpowiedzi na to pytanie.